

MOORDNACHT

Cis Meijer

Leesfragment

Blz 5 t/m 14

‘Monsters are real, and ghosts are real too.

They live inside us,
and sometimes, they win.’

– Stephen King, *The Shining*

PROLOOG

ZES JAAR EERDER

‘Wie niet weg is, is gezien!’ Pip begint te tellen, met haar rug naar ons toe. We rennen het pleintje af, verschillende kanten uit. Ik sprint achter mijn buurjongen aan.

‘Ravi, wacht!’ roep ik. Hij kijkt achterom. Eigenlijk wil ik terug naar binnen, naar het feest van de burens. Zo meteen zetten ze voor de kinderen de film *Liar Liar* aan op hun grote tv-scherm.

‘Kom nou,’ schreeuwt Ravi. Ik ren harder om hem in te kunnen halen. Maar het volgende moment slaat hij links af. Gaat hij de steeg in? Slim, dan kom je uit aan de achterkant van onze huizen. Goede schuilplekken. Ik stuif achter hem aan.

Als ik de hoek om ben, zie ik hem niet.

De stem van Pip klinkt door tot in de steeg. ‘Acht, negen...’

Ik heb geen tijd meer om Ravi te zoeken, dus ik ren naar de achtertuin van ons huis. De schuurdeur staat

op een kier. Snel duik ik de schuur in. Hijgend ga ik op mijn hurken zitten, mijn hart klopt in mijn keel. Het is hier donker. Achter me verschuift iets. Mama zei laatst dat ze muizen had gezien. Dat ze gif moest strooien. Ik huiver en spits mijn oren.

Voetstappen galmen door de steeg en gaan de tuin voorbij. Ik richt me op en duw de deur op een kier. Dan registreer ik een beweging vanuit de werkkamer van mama. Ik zie haar vanachter het halfopen gordijn vandaan komen. Waarom is ze nu al van het feest weggegaan? Ze kijkt kort naar buiten. Haar staart beweegt. Het lijkt of ze danst.

Of... Wacht, er is iemand bij haar. Een man. Het kan papa niet zijn, hij is naar Frankrijk voor zijn werk. Wie is het dan wel? Hij staat half verscholen achter het gordijn. Het enige wat ik kan zien, is dat hij kort haar heeft. Korter dan dat van papa. Ik krijg het ineens ijskoud. Wat doet hij bij ons thuis? Zo dicht bij haar?

Hij slaat zijn arm om haar heen en trekt haar tegen zich aan. Ik slik.

Verbijsterd staar ik naar de twee achter het raam.

Ik wil dit niet zien, ik wil niet dat dit echt is. Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Laat het alsjeblieft niet waar zijn, denk ik. En dan open ik ze weer.

Ze staan daar nog steeds, dicht tegen elkaar aan. Mijn maag maakt een salto. Ik ga rechtop staan. Probeer rustig te ademen. Wat nu?

Het volgende moment voel ik een windvlaag in mijn hals... Geritsel achter me. Voordat ik me kan om-

draaien, beukt er iets tegen mijn rug. Ik klap met mijn kin tegen de deur en val op de grond. Een pijnscheut trekt door mijn hoofd. In een flits zie ik een schim op me af duiken.

Twee handen om mijn nek. Vingers drukken in mijn keel. Ik probeer te roepen, maar krijg bijna geen lucht.

Iemand draait me op mijn rug en dekt mijn gezicht af. Gaat met zijn volle gewicht op me zitten. Hoe meer ik tegenstribbel, hoe harder hij terugduwt. Waarom doet hij dit? Wie is dit? Ik krijg bijna geen adem meer. Probeer me los te wurmen. Niet doen, wil ik roepen. Niet doen! Ik heb lucht nodig, snel.

Mijn hoofd duizelt. Alle kracht vloeit weg uit mijn lichaam. Tranen branden achter mijn ogen.

Mama, help me! Ik stik.

Ravi verklaarde me voor gek dat ik het hele weekend een masterclass acteren volg. Snap ik, maar ik zet alles op alles voor mijn filmauditie komende maandag. Na een grappig rollenspel met zes andere deelnemers hebben we even pauze. Met de tranen van het lachen nog in mijn ooghoeken haal ik een flesje water uit mijn rugzak. Ik neem een slok. Dan pak ik mijn telefoon, maak een selfie en stuur hem naar Ravi.

Top hier. X

Zie ik tranen?

Je mist mij natuurlijk.

Ik grinnik.

Ik mis je als kiespijn. Grappenmaker.

Net als ik mijn telefoon wil wegstoppen, krijg ik een nieuw appje. Tot mijn verrassing is het van Sara.

Hey Kess, kan ik ff langskomen?

Ik zit ergens mee... Moet het kwijt.

Wil het alleen met jou delen.

Ik staar naar mijn telefoonscherm. Dus nu heeft ze mijn hulp nodig? Ik voel me blij en boos tegelijk. Soms vind ik het moeilijk dat Sara en ik de laatste maanden uit elkaar zijn gegroeid. Het is Nikki voor en Nikki na. En Nikki is niet van plan om Sara met mij te delen. Dat Sara zoiets belangrijks aan mij wil vertellen voelt gek, maar ook als een dikke middelvinger naar Nikki.

Op mijn telefoon zie ik dat de pauze bijna voorbij is. Snel app ik Sara terug:

Hey Saar. Ben niet thuis. Wat is de juice?

Geen vette roddel.

Maar ik zweer het. Dit geloof je niet.

Heb iets ontdekt over iemand.

Niemand weet het.

Ik kan het niet opschrijven. Als iemand het ontdekt...

Wanneer ben je thuis?

Ben naar een weekendmasterclass acteren.

Pas morgenavond terug.

Vanavond bellen?

Nee, lukt niet.

Moet naar een voorstelling.

Maandag ff na school voor ik naar auditie ga?

Of heb jij dan auditie?

Nee, ik 's avonds pas. Na school is goed.

Dan kan ik het je ook laten zien.

Anders geloof je het niet.

Maar ECHT met niemand over hebben.

Het moet geheim blijven.

‘Kess, we gaan verder. Kom je erbij?’ roept onze acteer-coach.

‘Ik kom eraan,’ zeg ik. Mijn vinger hangt boven het scherm.

Je kent me, ik vertel niks door. Promise.

Ik leg mijn telefoon weg en ga terug naar de groep. Geen idee waar Sara het over heeft. Wat kan er aan de hand zijn?